

Men hvad jeg kom fra, og hvad jeg nødvendigvis maa sige for Forstaaelsens Skyld, er, at Krigsminister Madsen, hvis han var Minister nu, aldrig vilde være falden paa, at et Parti som Venstrereformpartiet og Folketinget i det hele taget kunde køres saadan i Stangbid, at det blev kørt efter en Ministers Ønske og ikke efter en fri Afstemning mellem Folketingsmændene.

Der er endvidere en Ting, jeg maa henpege paa i Anledning af den ærede Ordførers Angreb paa mig, hvilket Angreb gaar ud paa, at jeg er en af dem, der have virket for og ere ansvarlig for, at vi ere komne ind paa at udvide Militærbudgettet i Stedet for at indskrænke det. Jeg maa atter henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed paa, at det ærede Medlem sammen med det ærede Medlem for Ribe under Behandlingen af en efter min Mening temmelig civil Sag, nemlig Nedbrydning og Genophygning af de raadne og sundhedsfarlige Huse i Nyboder, har givet mig en ganske bestemt Lektion om, at Finansudvalget havde vedtaget, at der ikke maatte bevilges ekstra en eneste Øre til Marineminister Jöhnke og ej heller til Krigsminister Madsen. Og dette ikke blot erindrer den ærede Ordfører, men han erkender ogsaa og vedstaar, at det er gaaet saaledes til saa vel som, at jeg den Gang svarede med Glæde udtrykkelig saaledes: Ja, glem I det ikke, jeg skal nok huske det. Jeg vil kræve Dem alle til Vidne, at jeg har ikke glemt det, jeg husker det, jeg er den, der arbejder paa at holde Militærbevillingerne indenfor de passende Grænser. Det er de Herrer, der i sin Tid holdt Skoleret over mig, som, da jeg ikke sad i Finansudvalget, var uvidende om den tagne Beslutning og ikke kunde se, at de gamle Rønner i Nyboder havde noget med Danmarks Krigsvæsen at gøre. De Herrer ville give mig Skyld for at arbejde paa Udvidelsen af Militærbudgetterne, medens de selv ville tage Æren for at holde sig paa deres gamle Standpunkt. Saadan noget gaar ikke i Længden, det bliver alt for tidligt og alt for klart opdaget. Men det vilde være mere smagfuldt, om den ærede Ordfører erkendte sin Fejl. Jeg forlanger ikke, at han skal strø Aske paa sit ædle Hoved, men den ærede Ordfører kunde dog gøre een Ting. Den ærede Ordfører holder jo af Instrumenter. Naar den ærede Ordfører næste Gang skal spille paa et Instrument, saa tag en Harpe, der er stemt i Moll, og spil paa den en Sørge-sang „ved Babylons Floder“, men lad være ved enhver Lejlighed at staa op her, blæse

i Krigslur og udæsk alle andre Partier og alle andre Medlemmer end netop Højrepartiet og Højremændene. Thi for en gammel forhenværende Venstremand er dette lidet klædeligt. (Uro paa Tilhørerpladsen).

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige.

Det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds har Ordet.

Jens Busk: Jeg bad om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Ja, hvis det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds ikke har noget derimod, har det ærede Medlem Ordet for en kort Bemærkning.

Jens Busk: Jeg antager, at det ærede Medlem, som nu beklagede sig i høj Grad over, at Ordføreren for Flertallet havde henvendt nogle Ord til ham, vil indrømme mig, at jeg er lige saa uskyldig, og endda lidt til, som det ærede Medlem i at være bleven blandet ind i denne Debat, thi jeg har til Dato ikke sagt et Muk i denne Sag, og dog er det ærede Medlem gentagne Gange kommet tilbage til mig. Jeg skal svare ham med to ganske korte Bemærkninger. For det første hvad angaar dette at være bunden eller ikke bunden, er min Stilling den — og her fejler jeg kun for min egen Dør —, at da den nuværende Forsvarsminister kom til Venstres Bestyrelse først, hvor det ærede Medlem ogsaa var til Stede, og derefter til Partiet og fremlagde sit Program for os, deriblandt Løjtenantslønningerne, og jeg ingen principiel Indvending havde mod denne Sag, selvfølgelig set i hele den daværende politiske Situations Belysning, saa anser jeg mig for mit Vedkommende for forpligtet til at følge Ministeren. Da jeg nemlig ikke har sagt til i Tide, maa jeg siden tie stille. Det vilde være pjaltet og usselt af os Rigsdagsmænd, om vi, naar vor lovlige Fører har sagt, at han ønsker det og det gennemført, og vi have tiet stille dertil, saa vilde falde ham i Ryggen, naar han vil gennemføre det. Det vilde jeg anse for aldeles uforsvarligt. Da jeg intet sagde principalt mod denne Sag, er jeg for mit personlige Vedkommende bunden til at følge Ministeren.

Hvad det andet angaar, forstaar jeg godt, at det ærede Medlem ikke kan blive træt af at tale og tale om sin Stilling til